

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9.2.2017 odvolání obžalovaných **J. N.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX, **M. H.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX, **L. R.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX, **J. T.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX, **T. S.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX, **D. P.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX, **P. J.**, nar. XXXXX, XXXXX, bytem XXXXX a právnických osob **XXXXX**, IČ: XXXXX, sídlo XXXXX, **XXXXX**, IČ: XXXXX, sídlo XXXXX, **XXXXX** IČ: XXXXX, sídlo XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 7.6.2016, č.j. 9T 113/2015-1500 a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných **J. N.**, **M. H.**, **L. R.**, **J. T.**, **T. S.**, **D. P.**, **P. J.**, **XXXXX**, **XXXXX**, **XXXXX** z a m í t a j í.

Odůvodnění

Napadený rozsudek Městského soudu v Brně uznal obžalované vinnými tak, že obžalovaní **J. N.**, **M. H.**, **L. R.** a **J. T.** spáchali zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaní **Z. B.**, **T. S.**, **F. R.**, **D. P.** a **P. J.** spáchali pomoc k přečinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odstavec 1 písmeno c), § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, obžalovaná **XXXXX**, pomoc k zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odstavec 1 písmeno c), § 256 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku a

obžalované **XXXXX**, **XXXXX**, **XXXXX**, **XXXXX**, a **XXXXX** pomoc k přečinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odstavec 1 písmeno c), § 256 odstavec 1 trestního zákoníku.

Tohoto trestného jednání se dopouštěli v blíže nezjištěné době, nejméně od 26.4.2012, **J. N.**, jako **XXXXX**, odpovědný za správu majetku obce a bytový fond, **M. H.**, jako **XXXXX** a **L. R.** jako **XXXXX**, **XXXXX**, v budově **XXXXX**, v **XXXXX** na ul. **XXXXX**, případně jinde, jako zástupci vyhlašovatele, společně s **J. T.**, a to v rozporu s ustanovením § 18 odst. 5 věty za středníkem zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách ve znění účinnosti zákona č. 303/2013 Sb. a násl., tedy v rozporu s požadavkem na dodržení zásady transparentnosti a

rovného zacházení, jakož i v rozporu s čl. II. alinea první, kde tyto zásady byly přijaty, jakož i čl. II. odst. 2 Organizační směrnice XXXXX, tedy interní metodiky upravující postup při zadávání veřejných zakázek XXXXX, když zmanipulovali zadání veřejných zakázek XXXXX, kdy takto předem, skrytě, mimo rámec výběrového řízení, zajišťovali předem vybraným společnostem získání veřejné zakázky, včetně určení její ceny, když tyto ceny ve všech případech stanovil J. T. a před podáním nabídek odsouhlasil M. H., který rovněž informoval J. N., aby v níže uvedených případech pak byly oslovovány stavební společnosti: XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, a to prostřednictvím jejich jednatelů, společníků nebo zaměstnanců a v případě společnosti XXXXX jejím jménem takto vystupoval obžalovaný T. sám, kdy tyto společnosti J. N. na poradě starosty XXXXX navrhoval oslovit, přičemž se jednalo o veřejné zakázky spadající do jeho oblasti působnosti, zde po odsouhlasení těmto společnostem nabídky rozesílal právník XXXXX R., který současně relevantní podklady a názvy dalších oslovených společností ve výběrovém řízení poskytoval buď M. H., který je dále předával J. T., případně na základě žádosti H. přímo J. T. osobně, tento poté po dohodě se zbývajících oslovenými společnostmi a jejich zástupci či pověřenými zaměstnanci připravil všechny nabídky, tyto společnosti a jejich zástupci byli takto vždy předem srozuměni s tím, zda konkrétní výběrové řízení vyhrají, případně že budou dělat pouze tzv. "křoví", myšleno že podají protinabídku vypracovanou J. T. s vyšší cenou, aby tak získání veřejné zakázky konkrétní společnosti umožnili, kdy takto pojatý výběr, jako výsledek takto fakticky provedeného procesu výběru, přinejmenším neodrážel skutečné možnosti a realitu konkurenčního boje na trhu stavebních prací, a to na vrub prostředků vynaložených XXXXX, a to celkem ve třech případech při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu (stavební práce), které jsou podrobně popsány v napadeném rozsudku, když v prvním případě se jednalo o veřejnou zakázku „oprava střech u bytových domů [XXXXX]“, kde byly osloveny společnosti XXXXX, XXXXX a XXXXX, přičemž za vítěze byla vyhodnocena nabídka společnosti XXXXX s níž následně dne 27.7.2012 byla uzavřena smlouva o díle. Dále pak ve druhém případě veřejná zakázka „SUŠ XXXXX-druhá etapa oprav objektu“, kde byly osloveny společnosti XXXXX, XXXXX a XXXXX, přičemž jako nejvýhodnější byla vyhodnocena nabídka společnosti XXXXX, s níž byla dne 31.7.2012 uzavřena smlouva o dílo a ve třetím případě se jednalo o veřejnou zakázku „oprava bytového domu XXXXX“, kde byly osloveny společnosti XXXXX, XXXXX, XXXXX, přičemž jako nejvýhodnější byla vyhodnocena nabídka společnosti XXXXX s níž byla 28.11.2012 a 3.12.2012 uzavřena smlouva o dílo a to na základě společného trestného jednání obžalovaných tak, jak je podrobně popsáno pod body 1 – 3 napadeného rozhodnutí.

Za to byli obžalovaní potrestáni následovně : obžalovaný J. N. podle § 256 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 (dva a půl) roku. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu účasti v orgánech veřejného zadavatele veřejné zakázky územně samosprávného celku na dobu 4 roků. Obžalovaný M. H. podle § 256 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu účasti v orgánech veřejného zadavatele veřejné zakázky územně samosprávného celku na dobu 4 roků. Obžalovaný L. R. podle § 256 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku. Podle § 81 odstavec 1, § 82

odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu účasti v orgánech veřejného zadavatele veřejné zakázky územně samosprávného celku na dobu 4 roků. Obžalovaný J. T. podle § 256 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu účasti na veřejné soutěži u zakázek realizovaných na základě smlouvy mezi zadavatelem a jedním či více dodavateli, jejímž předmětem je úplatné poskytnutí dodávek či služeb nebo úplatné provedení stavebních prací na dobu 4 roků. Obžalovaný Z. B. podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 roků. Obžalovaný T. S. podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 roků. Obžalovaný F. R. podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 roků. Obžalovaný D. P. podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 roků. Obžalovaný P. J. podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 roků. Obžalovaná společnost XXXXX, podle § 256 odstavec 2 trestního zákoníku, za užití § 15 odstavec 1 písmeno f) zák. č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu účasti ve veřejné soutěži na dobu 5 roků. Obžalovaná společnost XXXXX, podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, za užití § 15 odstavec 1 písmeno f) zák. č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 roků. Obžalovaná společnost XXXXX, podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, za užití § 15 odstavec 1 písmeno f) zák. č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 roků. Obžalovaná společnost XXXXX podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, za užití § 15 odstavec 1 písmeno f) zák. č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 roků. Obžalovaná společnost XXXXX podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, za užití § 15 odstavec 1 písmeno f) zák. č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu účasti ve veřejné soutěži na dobu 3 roků. Obžalovaná společnost XXXXX podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, za užití § 15 odstavec 1 písmeno f) zák. č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu účasti ve veřejné soutěži na dobu 2 roků.

Proti tomuto rozsudku směřují odvolání obžalovaných J. N., M. H., L. R., J. T., T. S., D. P., P. J., XXXXX, XXXXX, XXXXX, podaná prostřednictvím jejich obhájců. V podstatě lze shrnout, že velká část těchto odvolání předně směřuje do napadení samotného usnesení o zahájení trestního stíhání. Většinou obžalovaných je napadáno, že usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 19.6.2014 bylo zahájeno jak pro trestné činy, které jsou k sobě ve vzájemném vztahu subsidiarity a nebylo tedy možné zahájit trestní stíhání pro oba tyto trestné činy, které byly spatřovány v jednom jednání obžalovaných. Obžalovaní prostřednictvím obhájců pak konstatují změnu právní kvalifikace, která byla provedena policejním orgánem ve formě přípisu ze dne 5.2.2015, č.j. KRPB-20744-206/TC-2012-060273-HK nadepsaným jako upozornění na změnu právní kvalifikace, avšak toto považují za nedostatečné a jelikož se jedná o tak výrazné

procesní pochybení, dospívají ve svých odvoláních k závěru, že je nutné celou věc vrátit do přípravného řízení. Zásadní námitky většiny obžalovaných pak navíc směřují k provedeným odposlechům a k jejich nařízení. Obžalovaní se shodují v tom, že odposlechy jsou nezákonné a tudíž nepoužitelné. Zejména pak v odvolání obžalovaného J. N. a v doplnění odvolání je podrobný rozbor nezákonnosti provedených odposlechů, neboť mají za to, že příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jejich prodloužení nesplňují zákonné požadavky dle § 88 odst. 1,2 trestního řádu, kdy k jednotlivým příkazům k odposlechům podrobně namítají, co v těchto příkazech chybí, jako např. že není uveden uživatel telefonního čísla, dále pak, že absentuje jakékoliv odůvodnění, přičemž jediná zmínka je o informacích získaných od informátora. Obžalovaní namítají, že odůvodnění těchto příkazů je velmi strohé, stejně tak při rozhodování o prodloužení odposlechů, tudíž dospívají k závěru, že odůvodnění jsou velmi obecná, neobsahují žádné konkrétní podklady, o něž by bylo možné opřít povolení odposlechů a záznamů a chybí jakékoliv zdůvodnění, proč nelze požadovaného účelu dosáhnout jinak, nebo bylo – li by jeho dosažení podstatně ztíženo a taktéž chybí jakékoliv odůvodnění k době trvání odposlechů. Stejně tak většina obžalovaných pak namítá tendenční vyhodnocení obsahu získaných odposlechů, kdy obžalovaní uvádějí, že z odposlechů není možné zjistit skutkový stav věci. Všichni obžalovaní ve svých odvoláních pak namítají špatné hodnocení důkazů, které je nedostatečné a z jejich pohledu je rozsudek nepřezkoumatelný. Rovněž obžalovaní ve svých odvoláních pak namítají špatnou právní kvalifikaci.

Nad rámec těchto společných prvků jednotlivých odvolání obžalovaných je nutné uvést, že v odvolání obžalovaného J. N. je konkrétně namítána procesní vada již při zahájení trestního stíhání, dále nesprávné hodnocení provedených důkazů, které jsou vždy hodnoceny výrazně v neprospěch obžalovaného, dále je namítáno, že nebyla zachována totožnost skutku, když absentuje jakýkoliv následek dovozovaného trestněprávního jednání a dále pak je namítán nesprávný popis dílčího útoku pod bodem 2. Dále obžalovaný neshledává důvod pro přísnější kvalifikaci, že by se trestného jednání dopustil jako člen hodnotící komise a člen organizované skupiny, stejně tak namítá formální vadu napadeného rozsudku v záhlaví a to v označení XXXXX jako zaměstnavatele. V podaném odvolání je pak podrobně rozepsána argumentace ohledně nezákonnosti trestního řízení, námitky k bodu 1 výrokové části napadeného rozsudku, stejně tak k bodu 2 a 3. Závěrem je konstatováno, že obžalovaný neměl žádný vliv na vznik této veřejné zakázky. Obžalovaný má za to, že nebylo jednoznačně a objektivně zjištěno, kdo navrhoval, kdy a na které konkrétní poradě předmětné společnosti a zda těchto konkrétních porad se vůbec obžalovaný účastnil. Dále pak odvolání směřuje k právním závěrům nalézacího soudu, neboť obžalovaný J. N. namítá, že nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, když nebylo prokázáno naplnění žádného znaku skutkové podstaty trestného činu, pro nějž byl uznán vinným. Následuje rozpor právní kvalifikace, co se týká objektu, jednání pachatele a subjektivní stránky. Stejně tak směřují námitky ke kvalifikačnímu znaku spáchání trestné činnosti jakožto člena hodnotící komise. Závěrem má obžalovaný za to, že soud překročil zásadu volného hodnocení důkazů, provedl nesprávnou právní kvalifikaci a dále argumentuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v nálezech 1Afs 45/2010 a č.j. 1Afs 20/2008. Obžalovaný rovněž provádí návrh důkazů, které jsou zde specifikovány a to jak výslech svědkyně J. M., tak provedení dalších listinných důkazů. Navrhuje tudíž zrušení rozhodnutí a zproštění.

Obžalovaný M. H. ve svém odvolání podaném prostřednictvím obhájce se neztotožňuje se závěry o vině, neboť nemají dostatečnou oporu v provedeném dokazování a napadá i

nesprávné právní závěry. Má za to, že nebyly v průběhu hlavního líčení provedeny žádné důkazy o jeho vině, napadá odposlechy telekomunikačního provozu, dále provádění důkazů a jejich hodnocení a zabývá se některými právními termíny a to veřejné zakázky malého rozsahu a transparentnosti. Rovněž tak provádí rozbor k pojmu člen hodnotící komise a organizovaná skupina, stejně tak se neztotožňuje se závěry ohledně subjektivní stránky spáchání trestné činnosti a namítá i společenskou škodlivost. Závěrem tedy navrhuje, aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a byl zproštěn obžaloby.

Obžalovaný L. R. prostřednictvím svého obhájce v odvolání napadl jak samotné zahájení trestního stíhání, kde provádí podrobný rozbor ohledně vyloučení jednočinného souběhu provedené právní kvalifikace při zahájení trestního stíhání, neztotožňuje se s provedenou právní kvalifikací, zejména pak vznáší námitky ohledně kvalifikace, kdy k trestnému jednání mělo dojít jako u člena hodnotící komise a organizované skupiny. Dále dospívá k závěru, že nebyl zjištěn ani motiv trestného jednání a navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci k došetření vzhledem k neodstranitelné procesní vadě.

Obžalovaný J. T. prostřednictvím svého obhájce v podaném odvolání argumentuje zákonem o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Namítá, že obžalovaný je osobou samostatně výdělečně činnou a běžně se podílí na rozpočtování staveb. Má za to, že při procesu zadávání a výběru vítěze při veřejných zakázkách bylo postupováno v souladu se zákonem a neexistuje důkaz, který by směřoval k prokázání úmyslu o naplnění skutkové podstaty žalovaného trestného činu. Obžalovaný dále navrhoval vypracování znaleckého posudku z oboru nemovitostí – rozpočtování staveb, který nebyl připuštěn. Rovněž obžalovaný J. T. nesouhlasí s tím, že by mezi ním a ostatním spoluobžalovanými existoval vztah, který by opravňoval domněnku, že se jednalo o členy organizované skupiny. Má za to, že jeho styky s obžalovanými nepřekročily rámec běžného styku, který je mezi spolupracujícími subjekty ve stavebnictví běžný. Navrhuje tedy zrušení napadeného rozsudku a zproštění jeho osoby.

Obžalovaný T. S. ve svém odvolání podaném prostřednictvím obhájkyne odmítá, že by zadávání veřejných zakázek bylo netransparentní, přičemž žádný provedený důkaz o tomto nesvědčí. Navíc má za to, že odposlechy jsou vyhodnoceny účelově a jsou v podstatě jediným důkazem ve věci. Navrhuje proto zproštění, poté kdy dojde k zrušení napadeného rozhodnutí.

Obžalovaný D. P. prostřednictvím svého obhájce v odvolání napadá závěry soudu I. stupně o vině obžalovaných, neboť jsou založeny pouze na záznamech a odposleších telefonních hovorů, které považuje za nezákonné. Navíc z nich nikterak nevyplývá časové hledisko souvislosti se zadávanými zakázkami. Má za to, že skutek popsáný pod bodem 2 napadeného rozsudku neodpovídá provedenému dokazování a tudíž navrhuje zrušení rozsudku I. stupně a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Obžalovaný P. J. ve svém odvolání podaném prostřednictvím obhájce dospívá k závěru, že nebylo jednoznačně prokázáno, že se vědomě podílel na páčání trestné činnosti a že by bylo jednoznačně prokázáno propojení jeho osoby. Jediný, s kým komunikoval byl T., který mu byl „pomocníkem a návodcem“ v procesu zúřadování jednotlivých zakázek. Nevidí ve svém jednání nic kriminálního, a proto navrhuje zrušení rozsudku soudu I. stupně a zproštění.

V odvolání podaném za právnickou osobu XXXXX je konstatováno, že i právnická osoba má právo na spravedlivý proces, přičemž je poukazováno na to, že jednatelem a společníkem této společnosti je XXXXX obžalovaného J. T. a tedy samotný příbuzenský vztah s jedním z jednatelů nic neříká o tom, co činila právnická osoba. Má za to, že není dána trestní odpovědnost této právnické osoby a rozsudek I. stupně napadá jako nepřezkoumatelný, přičemž se domáhá zastavení trestního řízení vůči právnické osobě.

V odvolání za právnickou osobu XXXXX je namítáno, že soud I. stupně staví své závěry o vině obžalovaných, resp. obžalovaného P. na záznamech o odposleších telefonních hovorech, s nímž se neztotožňují a je dále odkazováno na odvolání obžalovaného D. P., od jehož jednání je odvozována trestní odpovědnost společnosti XXXXX

V odvolání za právnickou osobou XXXXX je odkazováno na novelu zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim konkrétně zákonem č. 183/2016 Sb., kdy v odvolání je uvedeno, že jednoznačně vyplývá, že vzniká potřeba dále dokazovat, zda byly naplněny podmínky proto, aby právnická osoba nesla trestní odpovědnost za jednání obžalovaného P. J., na jehož odvolání je v plném rozsahu odkazováno a je navrhováno zproštění obžaloby ve vztahu k právnické osobě.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací soud má za to, že soud I. stupně dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním na základě důkazů provedených u hlavního líčení. Soud I. stupně se podrobně zabýval důkazní situací vyplývající nejen z obhajoby obžalovaného, ale i z provedených důkazů. Všechny provedené důkazy pak soud I. stupně zhodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Soud I. stupně své skutkové i právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil a při svém rozhodování postupoval v souladu s ust. § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu. Rozsudek soudu I. stupně je logický bez jakýchkoliv rozporů a řízení, které jeho vydání předcházelo, rovněž netrpí žádnými vadami.

Hodnocení důkazů je výsadním právem soudu I. stupně a odvolacímu soudu nepřisluší zasahovat do takového hodnocení důkazů, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky. To však odvolací soud nezjistil. Rovněž krajský soud má za prokázané trestní jednání obžalovaných. Je nutné poukázat na to, že v odvolání obžalovaných se v podstatě opakuje jejich obhajoba z řízení před soudem I. stupně.

Odvolací soud považuje za nutné konstatovat, že rozsudek soudu I. stupně se vypořádal se všemi důkazy, které byly provedeny, řádně a logicky je hodnotí a soudu odvolacímu nepřisluší zasahovat do rozsudku, kde není narušena formální logika hodnocení důkazu. Zejména je nutné odkázat na část rozsudku od str. 150, kde jsou zcela správně vyselektovány podstatné odposlechy k jednotlivým bodům napadeného rozhodnutí a pak na odůvodnění rozsudku od str. 167, kde je naprosto chronologické seřazení listin a odposlechlů podle dat k jednotlivým bodům a na ně navazující faktické činnosti jednotlivých obžalovaných. Nelze se ztotožnit s námitkou obžalovaných, že není prokázána časová souvislost skutečností obsažených v odposleších se skutkovým dějem z napadeného rozsudku. Naopak je zcela

zřejmé, že na dohody jednotlivých obžalovaných uskutečněné v telefonních hovorech, pak navazuje jejich faktická činnost spočívající především ve vzájemné kooperaci při vyhotovování, orazítkování a předávání listin jednak mezi samotnými obžalovanými ze stavebních oborů a následně jejich předkládání na XXXXX s vědomím a za vzájemné spolupráce obžalovaných J. N., M. H. a L. R. jako zaměstnanců potažmo zastupitele, kdy je zcela zřejmé, že spojovacím prvkem mezi první a druhou skupinou byl obžalovaný J. T., který vše koordinoval a vypracovával jednotlivé nabídky tak, jak bylo předem mezi všemi obžalovanými domluveno v rámci rozdělení jejich rolí.

Pokud se týká první z námitek vztahující se k zahájení trestního stíhání dle § 160 trestního řádu, zde neshledal odvolací soud žádné procesní pochybení, které by mělo za následek vrácení věci do přípravného řízení. Je pravdou, že v usnesení ze dne 30.5.2014 č.j. KRPB-20744-118/TČ-2012-060273-HK založeným na č. 1 spisu bylo trestní stíhání vůči obžalovaným J. N., M. H., L. R. a J. T. zahájeno i pro přečin porušování předpisů o pravidlech hospodářské soutěže dle § 248 odst. 2 alinea druhá odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a zločin sjednávání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1,2 písm. a) trestního zákoníku spáchaných ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku a u ostatních obžalovaných pro přečin, potažmo zločin sjednávání výhody při zadávání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku, potažmo dle § 2 písm. a) trestního zákoníku, přičemž u některých obžalovaných ve formě pomoci. Je však nutné konstatovat, že ohledně právní kvalifikace nastala náprava jak vyplývá z čl. 37, kdy došlo k upozornění na změnu právní kvalifikace, kdy obžalovaní budou nadále stíháni „pouze“ pro zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1,2 písm. a) trestního zákoníku spáchaným ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku a byl vypuštěn přečin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže dle § 248 odst. 2 alinea druhá odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Tento postup shledává odvolací soud jako naprosto zákonný a považuje za nutné odkázat na judikaturu Ústavního soudu, kde je konstatováno, že při vytváření usnesení o zahájení trestního stíhání je zřejmé, že se jedná o samotný počátek trestního stíhání, kdy není možno očekávat jednak vyčerpávající popis skutku a v návaznosti na to má odvolací soud za to, že jednání může zpočátku vykazovat i kvalifikační znaky více trestných činů. Není proto důvod sdílet namítané nedostatky usnesením o zahájení v tom, že by vybočovaly z požadavků zakotvených právě v § 160 odst. 1 trestního řádu a jednalo by se o extrémní libovůli orgánů činných v trestním řízení. Odvolací soud konstatuje, že v obhajobou napadeném usnesení o zahájení trestního stíhání je skutek precizně popsán a právní kvalifikace dvěma přečiny (respektive zločiny), které jsou v jednočinném souběhu vyloučeny, byla řádně napravena upozorněním na změnu právní kvalifikace, kdy za podstatnou okolnost považuje odvolací soud skutečnost, že je zachována jednota skutku, neboť pro tento konkrétní skutek bylo zahájeno a vedeno trestní řízení a došlo za tento konkrétní totožný skutek i k odsouzení. Trestní řízení bylo tedy řádně zahájeno a není důvod kvůli tomuto rušit napadené rozhodnutí a vracet věc soudu I. stupně popř. do přípravného řízení.

Další zásadní námitku tvoří napadání nezákonnosti nařízených a provedených příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jejich použití v rámci odůvodnění viny obžalovaných. Odvolací soud má za to, že tyto odposlechy jsou ze strany obhajoby napadány z procesních důvodů, neboť jejich faktický obsah jednoznačně svědčí o vině obžalovaných. S těmito procesními námitkami, že odposlechy nebyly řádně nařízeny, nebo řádně prodlouženy,

se odvolací soud neztotožnil. Příkaz na č.l. 210 a 212 jasně zhodnocuje faktickou důkazní situaci, která byla na počátku, tzn. že na základě informací od osoby informátora a listinných důkazů i konkretizaci, že dochází k machinacím u veřejných zakázek, dochází k nařízení odposlechu. Je zřejmé, že v této fázi trestního řízení nemůžou být známy zcela konkrétní skutečnosti a právě proto jsou k bližšímu odhalení trestné činnosti nařizovány odposlechy, které jsou operativním prostředkem a takto je nutné je i hodnotit. Při prodloužení nařízeného odposlechu byly uvedeny naprosto konkrétní okolnosti, kdy z prvotních odposlechlů je zjištěna vazba na další obžalované, a skutečnost, že se chystají další výběrová řízení, kde budou další tři firmy. Na základě těchto konkrétních skutečností, uvedených řádně v odůvodnění, pak dochází k prodloužení odposlechlů. Důvod prodloužení je tedy zcela jasný, protože z dalších odposlechlů vyplývá, že se chystají další výběrová řízení, a to v podstatě i odráží skutkový děj, kdy jsou zde tři výběrová řízení a veřejné zakázky, které byly podchyceny právě na základě těchto odposlechlů a žádnou jinou formou by nebylo možné jejich odhalení. Dále u obžalovaného N. považuje odvolací soud za nutné poukázat na to, že byla opravena chyba, která se týká telefonního čísla. Přepisy odposlechlů splňují všechny náležitosti trestního řádu a je nutné dospět k závěru, že tento operativní prostředek byl proveden zcela v souladu s ust. § 88 odst. 1 2 trestního řádu, s využitím a odůvodněním na základě veškerých skutečností známých v samotném počátku odhalování této velmi konspirativní trestné činnosti. Zde odvolací soud poukazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 4 Pzo 12/2016, kde je rovněž přezkoumávána zákonnost příkazu k zajištění telekomunikačního provozu, přičemž se rovněž jedná o trestnou činnost při zadávání veřejných zakázek. Je nutné konstatovat i v souladu s touto judikaturou, že u odposlechlů byla zachována základní podmínka § 88 odst. 1, tzn. trestní stíhání pro § 256 odst. 1,2 trestního zákoníku. Rovněž byla splněna podmínka, že právě tímto způsobem byly získány významné skutečnosti pro trestní řízení, což je obsaženo i v odůvodnění všech předmětných příkazů, kdy nechybí zmínka ohledně toho, že je předpoklad odhalení další veřejné zakázky, což se i prokázalo. Je nutné konstatovat, že pro tuto trestnou činnost je typický vysoký stupeň utajení a zastřená komunikace, kdy pachatelé si předávají informace při ústním hovoru, nebo jenom prostřednictvím telefonu a to velice opatrně, o čemž svědčí i přepisy odposlechlů, kdy spolu mluví obžalovaní a říkají např.: „nezapomeň, že mluvíš do telefonu a mluvíš už moc“ nebo „Nech toho, mluvíš do telefonu!“ (viz např. str. 149 uprostřed napadeného rozsudku). To naprosto dokazuje, že sledování telekomunikačního provozu je v počátku trestního řízení a trestního stíhání naprosto opodstatněné a byly získány informace důležité pro trestní řízení, které by jiným způsobem být získány nemohly. I rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Pzo 12/2016 připouští, že odůvodnění předmětného příkazu mohlo být důkladněji vyargumentované poté, kdy byla splněna základní podmínka pro nařízení odposlechlů. Zároveň však konstatuje, že vydanému příkazu nechybí zmínka ohledně předpokladu, že odposlechem budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení, když těmito se rozumí zejména zjištění vzájemných vazeb a vztahů mezi pachateli, jakož i rozsah prověřované trestné činnosti, což se i v nyní projednávané věci uskutečnilo. I Nejvyšší soud konstatuje, že pro trestnou činnost, ze které byly osoby, ohledně kterých se povolovaly odposlechy podezřelé, tj. zadávání, sjednávání veřejných zakázek je charakteristický vysoký způsob utajení a zastřené komunikace, kdy pachatelé si informace a pokyny předávají zpravidla jen přímo při osobním či telefonickém hovoru. Je tedy odůvodněn předpoklad, že právě na základě povolení odposlechlů a záznamů telekomunikačního provozu budou zjištěny informace důležité pro trestní řízení, zejména pro objasnění skutečnosti, které osoby se fakticky a jakým způsobem na páchaní trestné činnosti podílí. Přestože to není v příkazech výslovně uvedeno, je současně i s ohledem na charakter dané trestné činnosti zřejmé, že sledovaného účelu by nebylo

možno dosáhnout jiným způsobem. I Nejvyšší soud konstatuje, že odůvodnění jsou sice stručnější, ale dostatečným způsobem zahrnují skutkové okolnosti, které vydání příkazu opodstatňují, kdy k tomuto závěru dospívá i odvolací soud v nyní projednávané věci. Lze připustit, že nedostatkem je skutečnost, že není podrobněji zdůvodněno, proč byla doba odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu povolena na maximální čtyřměsíční dobu, ale lze se ztotožnit se závěrem, že vzhledem k charakteru a povaze předmětné trestné činnosti, by kratší doba odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nemusela být dostatečná pro umožnění zjištění skutečností významných pro trestní řízení. Je nutné odkázat na body 1,2,3 napadeného rozsudku, kdy od porady ohledně zadání veřejné zakázky až pro shromáždění podkladů a vyhlášení vítěze vždy v daném případě uplynula doba dvou až třech měsíců, což zcela odpovídá i nařizování příkazu odposlechu na nejdelší možnou dobu v trvání 4 měsíců, když se jednalo o tři veřejné zakázky, které průběžně probíhaly od května 2012 až do prosince 2012. Odvolací soud má proto za to, že zákonem vymezené předpoklady pro povolení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byly splněny ve vydaných příkazech Městského soudu v Brně a i v jejich prodloužení jsou obsaženy podstatné údaje, které zákon požaduje a vzhledem na specifický charakter trestné činnosti, pro niž byly v daném případě zahájeny úkony trestního řízení, lze tyto příkazy považovat za vydané a provedené v mezích zákona.

Co se týká námitek ohledně zjištění skutkového děje, ani s těmito se odvolací soud neztotožnil. Obžalovaní jsou jednoznačně usvědčováni jako vlastními odposlechy, kde se vyjadřují ke své vlastní trestné činnosti a účasti na ní, tak i dalšími provedenými důkazy, kdy se jedná zejména o výpovědi svědků jakožto představitelů statutárního orgánu obce. Jedná se o tehdejšího XXXXX, a to konkrétně R. V., dále A. M., J. H., K. B., J. V. a J. J., kteří se shodně vyjadřovali k tomu, že není pravdou obhajoba obžalovaných, že nebyla dodržována směrnice č. 1/2008, naopak XXXXX se ve všech úsecích touto směrnicí řídila při zadávání jednotlivých zakázek. Z výpovědi svědků vyplývá, že každý XXXXX měl na starosti svůj resort a v něm rozhodoval, jaké zakázky budou zadávány a jaké subjekty budou oslovovány. Stejně tak tomu bylo i obžalovaného J. N., který byl odpovědný za správu majetku obce a bytový fond. Byl to právě vždy XXXXX, který seznámil všechny ostatní s konkrétní zakázkou a podal seznam společností, které budou osloveny. Je zřejmé, že vyvstalo podezření právě ve vztahu k obžalovanému J. N., neboť byl oslovován stále stejný okruh firem. Z výpovědi svědka J. V. jasně vyplývá, že to byl obžalovaný N., který rozhodoval o tom, které subjekty mají být ve veřejných zakázkách oslovovány. On pak již dostal pouze seznam firem, které byl povinen obeslat. Svědek J. J. uvedl, že kromě směrnice č. 1 z roku 2008 se postupovalo ještě podle přísnějších kritérií. I tento svědek měl za to, že postup u předmětných zakázek byl netransparentní. Dále byl vyslechnut okruh ostatních zaměstnanců XXXXX, případně zaměstnanci orgánů nadřízených, jakož i subjekty jiné s XXXXX jistým způsobem oficiálně spolupracující. Do této skupiny spadali svědci M. Č., V. C., dále svědkyně B. P., L. G., I. J., J. P., V. W. I souhrnně z výpovědi těchto svědků vyplynulo, že byl dodržován postup podle směrnice č. 1 z roku 2008 a ve všech třech případech v nyní projednávané trestné činnosti se jednalo o zakázku, jež vyvstala z podnětu Bytasenu, přičemž lze mít pochybnosti o nestranném a čistě profesním přístupu svědkyně V. W. jakožto vedoucí pobočky XXXXX k obžalovaným, když z předmětných odposlechů vyplývá až familiární jednání mezi ní a některými obžalovanými. Stejně tak vyvstává pochybnost o věrohodnosti svědka M. H., který jako autorizovaný ing. oboru pozemního stavitelství prováděl stavebně technické a cenové posouzení rozpočtu střechy u bytových domů XXXXX tedy označených pod skutkem 1 výroku

rozsudku, kdy zejména z komunikace mezi M. H. a obžalovaným J. T. vyplývá naprosto neformální a familiární napojení, když svědek M. H. hovoří s obžalovaným T., který mu říká „kluci z nejmenovaného spolku“ a pokračuje „potřebují oponenturu“, přičemž svědek na toto reaguje, „že rozumí“ a že to tedy „udělají spolu“ a je vyzván, aby zavolal obžalovanému R. Následuje pak hovor mezi svědkem a obžalovaným T., který konstatuje „že absolvoval schůzku, kdy se jedná o bandu divochů, ale bude to dobrý, že systémově potřebují pomoci“. Vše pak dovršuje rozhovor, ve kterém svědek oznamuje obžalovanému T., že je vše v pohodě a vše dostali a „hodí se to do XXXXX a v této podobě by to mělo být obhajitelné“.

Na výpovědi svědků poté navazují i listinné důkazy, kdy na jejich podrobný rozbor je možno odkázat na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně a pro stručnost odvolací soud pouze konstatuje výpisy obchodních rejstříků k jednotlivým společnostem, které byly oslovovány ohledně veřejných zakázek, dále pak organizační směrnici č. 1/2008, která upravuje postup při zadávání veřejných zakázek ve smyslu zákona o veřejných zakázkách pro XXXXX a provádí rozdělení veřejných zakázek na zakázky malého rozsahu, kdy i v této směrnici je odkazováno na zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách a řeší i proces poptání minimálně tří společností, zadání veřejné zakázky a její vyhodnocení. Na ní pak navazuje metodika pro zadávání veřejných zakázek dle právní úpravy platné od 1.4.2012. Rovněž tak v listinné podobě jsou pak založeny veškeré listiny vztahující se k jednotlivým zakázkám na stavební práce pod body 1-3 výroku napadeného rozsudku.

Co se týká jednotlivých skutků popsaných v napadeném rozsudku pod body 1-3 výroku rozsudku, ani odvolací soud neměl pochybnosti o vině obžalovaných a jejich účasti při realizaci veřejné zakázky malého rozsahu tak, jak je podrobně rozepsáno v napadeném rozhodnutí. Pro stručnost odvolací soud odkazuje i na vyhodnocení důkazů provedených soudem I. stupně zejména od č.l. 167 napadeného rozsudku, kde je naprosto chronologické řazení, kdy obsah odposlechů zcela koresponduje s předcházejícími nebo navazujícími kroky jednotlivých obžalovaných, kdy se navzájem informují, jaké zakázky se budou realizovat, které firmy se jich budou chtít zúčastnit, kdo zakázku vyhraje a kdo bude dělat jenom křoví a konkrétní úlohy jednotlivých obžalovaných jak při postupu na XXXXX, tak kroky jednotlivých stavebních firem zastoupených jejich společníky, jednateli či zaměstnanci a vše propojeno osobou obžalovaného J. T. To vše zcela koresponduje se všemi listinnými důkazy, zejména zápisy z porad, zadávací dokumentací, zpracovanými nabídkami firem až po zápisy o vyhodnocení jednotlivých nabídek a uzavírání smluv s vítěznými firmami, dle domluvy obžalovaných.

Všichni obžalovaní přitom jednali v rozporu s ustanovením § 18 odst. 5 věty za středníkem zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinnosti zákona č. 303/2013 Sb. a následujících, tedy v rozporu s požadavkem na dodržení zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. K tomuto je nutné podotknout, že v nyní projednávané trestní věci se jednalo o veřejné zakázky malého rozsahu, na které se vztahuje ustanovení § 18 odst. 5 zákona č. 137/2006 Sb., kdy zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky malého rozsahu; veřejný zadavatel je však povinen dodržet zásady uvedené v § 6 tohoto zákon, který ukládá zadavatelům povinnost dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Nelze se ztotožnit s námitkami obžalovaných odkazujícími např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1Afs 45/2010. Naopak odvolací soud považuje za nutné poukázat zejména na rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9Afs 78/2012, dále sp. zn. 2Afs 132/2009 a rovněž tak sp. zn. 9Afs 87/2008. Nejvyšší správní soud se již několikrát vyjádřil k účelu a povaze zákona o veřejných zakázkách, kdy účelem zadávacího řízení je zabezpečit transparentní a regulární hospodářskou soutěž o předmět veřejné zakázky, tedy volnou a efektivní soutěž dodavatelů o zakázku a tím také dosáhnout hospodárného nakládání s prostředky z veřejného rozpočtu, neboť zadavatelé většinou nebudou s vlastními finančními zdroji a nemají tedy v obecné rovině žádnou motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tedy nutno zajistit, aby absentoval jakýkoliv druh zvýhodňování, nebo protihodnoty finanční nebo politické. Konkurence nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a byly při něm dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o veřejné zakázky. Smyslem zásady transparentnosti je dosažení toho, aby průběh veřejné zakázky byl zcela zřetelný a do jisté míry předvídatelný a aby docházelo k prevenci před potenciálním korupčním jednáním a před dohodami, které by mohly narušovat volnou soutěž mezi dodavateli. Jedná se přitom o zásady odvozené přímo z pravidel a zásad smlouvy o fungování Evropské unie. Interpretace těchto zásad je pak podávána z rozhodnutí evropské komise a soudního dvora Evropské unie. Pokud tedy veřejný zadavatel při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu poruší některou ze zásad uvedených v § 6 zákona o veřejných zakázkách, jedná se o porušení § 18 odst. 5 věty za středníkem zákona o veřejných zakázkách.

Odvolací soud stejně tak jako Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že k porušení zásady transparentnosti a rovného zacházení dochází, pokud zadavatelovy postupy mají takové prvky, jež činí zadávací řízení nekontrolovatelným a nepřehledným, vzbuzujícím pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Je nutné konstatovat, že všichni obžalovaní již od počátku postupovali v rozporu se zásadami uvedenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, tudíž došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 5 věty za středníkem zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách a jednali také v rozporu s organizační směrnicí XXXXX č. 1/2008. Již samotný výběr oslovených společností byl v rozporu se zásadou rovného zacházení a transparentnosti, neboť to byli obžalovaní J. N., M. H., L. R. a J. T., kdo po vzájemné spolupráci rozhodovali o tom, které společnosti budou osloveny a takto to bylo prezentováno v XXXXX. Ostatní podnikatelské subjekty tedy již od počátku byly vyloučeny z možnosti zúčastnit se výběrového řízení o veřejnou zakázku. Prostřednictvím J. T. pak došlo ke koordinaci jednolitých stavebních společností, které byly osloveny, kdy to byl právě J. T., který za všechny společnosti vypracoval jejich cenovou nabídku tak, aby vyhrála společnost, na které se všichni dopředu dohodli. Toto narušuje jednoznačně hospodářskou soutěž, neboť tato nabídka nemusela být nejvýhodnější ve smyslu hospodářské soutěže, neboť neexistovali jiní konkurenti, když ostatní společnosti zcela záměrně nadsadily své cenové nabídky. Veškeré podklady chystal právě obžalovaný J. T. s vědomím zástupců právnických osob, kteří se zúčastnili, kdy dopředu bylo známo, která společnost vyhraje a ostatní společnosti profitovali tím, že dělali tzv. křoví a vyhráli pak jinou zakázku. Po předložení cenových nabídek na XXXXX to byli opět obžalovaní J. N., M. H. a L. R., kdo dokončili trestnou činnost „výběrem nejvýhodnější nabídky“ a to jako členové hodnotící komise. Je tedy zcela zřejmé, že nešlo o žádnou hospodářskou soutěž a co nejhospodárnější nakládání s prostředky XXXXX, ale o zmanipulování veřejných zakázek ve prospěch všech obžalovaných, kteří z toho různou měrou profitovali. O tomto postupu svědčí i řada rozhovorů mezi obžalovanými zachycená

v odposleších. Namátkou lze vybrat sdělení obžalovaného T. v telefonickém rozhovoru, kde uvádí, že se budou „jakože bít“ a např. další rozhovor mezi obžalovaným H. a R., kde se uvádí „aby to manažersky velice dobře transparentně zvládli, že ano?“ Stejně tak obžalovaný T. v rozhovoru s obžalovaným S. uvádí, že „já to nachystám celý, vy to jenom oboucháte“. V dalším rozhovoru pak obžalovaný T. s obžalovaným J. uvádí „stejně to nechcete, tak to nevyhrajete a následuje smích“. Dále se obžalovaní domlouvají, kdo co tam přinese a říkají si: „nedávej to jen tak, přines to oficiálně“. Nejednalo se tedy o žádnou hospodářskou soutěž, ale předem domluvená vítězná firma si nastavila takovou cenu, která jim vyhovovala, aby samozřejmě na tom profitovali všichni obžalovaní, protože jak říká obžalovaný T. v jednom z odposlechů: „když je to vaše zakázka, tak se domluvíme na nějakém úměrném bakšiši, který vám za to zůstane, ale maximálně 10.000,- Kč, protože víc prostoru s tím není, taky něco chce vedení a nebudete to uvádět, pouze to přes vás přeletí fakturačně“. Pokud se obžalovaní hájili tím, že vše bylo na bázi pracovních a podnikatelských vztahů, tak s tímto se odvolací soud neztotožnil, protože pokud se někdo v odposlechu nazývá: „čau dobytku, nazdar šílenče“ a mnohem většími vulgarismy a nazývají se navzájem „bandou divochů“, která musí „navzájem operovat“ a „dobře manažersky to zvládnout, aby to bylo transparentní“ a následuje smích obžalovaných, tak lze s úspěchem pochybovat o tom, že se jednalo o korektní vztahy v rámci hospodářské soutěže.

Soud I. stupně nepochybil ani při právní kvalifikaci trestného jednání obžalovaných, kterou odvolací soud považuje za zcela příléhavou. Jedná se o ust. § 256 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, potažmo dle § 256 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a to konkrétně obžalovaní J. N., M. H., L. R. a J. T. zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaní Z. B., T. S., F. R., D. P. a P. J. pomoc k přečinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odstavec 1 písmeno c), § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, obžalovaná XXXXX, pomoc k zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odstavec 1 písmeno c), § 256 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku, obžalované právnické osoby XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, a XXXXX pomoc k přečinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odstavec 1 písmeno c), § 256 odstavec 1 trestního zákoníku. Právní kvalifikace je zcela příléhavá, neboť obžalovaní J. N., M. H., L. R. v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch sjednali některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a čin spáchali jako členové hodnotící komise a členové organizované skupiny, obžalovaný J. T. v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch sjednal některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a čin spáchal jako člen organizované skupiny, obžalovaní Z. B., T. S., F. R., D. P. a P. J. v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch umožnili sjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, obžalovaná XXXXX, v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch sjednala některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a čin spáchala jako člen organizované skupiny, obžalované XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, a XXXXX v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch umožnili sjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů.

Pokud ze strany obžalovaných J. N., M. H. a L. R. je namítáno, že nevystupovali jako členové hodnotící komise, tak hodnotící komise je naprosto jasný pojem a mluví o něm i listinné důkazy, např. č.l. 498 Zápis z porady, kde je uvedeno, že „komise po otevření obálek hodnotí nabídky“, č.l. 499 a č. l. 507 vždy hovoří o „hodnotící komisi ve složení ....“ a také na č.l. 546 protokol o vyhodnocení předložených nabídek, kde je uvedeno „složení hodnotící komise“. Rovněž tak nelze přisvědčit námitce, že u obžalovaných J. N., M. H., L. R., J. T. a obžalované společnosti XXXXX se nejedná o spáchání trestné činnosti jako člena organizované skupiny, neboť i zde odvolací soud má za to, že nelze mít pochybnosti o tom, že obžalovaní tvořili společenství více osob s vnitřní organizační strukturou, kde na XXXXX působili obžalovaní J. N., jakožto XXXXX, M. H. jakožto XXXXX a L. R. jakožto XXXXX, když koordinovali činnost při vyhledávání a zadávání veřejných zakázek a oslovování předem domluvených společností, kdy jako další článek následoval J. T., který byl kontaktem na jednotlivé stavební společnosti a domlouval jejich úlohu ve veřejné zakázce, zda tuto vyhrají, či zda budou dělat pouze tzv. křoví. Jednalo se jednoznačně o rozdělení funkcí a dělbu činnosti zaměřenou na opakující se páchaní úmyslné trestné činnosti. Dále to byla právě společnost XXXXX, personálně provázaná s obžalovaným J. T. přes jeho XXXXX, jakožto jednatele této společnosti, která se jako jediná účastnila všech tří výběrových řízení pro veřejnou zakázku a v prvním případě také toto řízení vyhrála. Na tomto místě považuje odvolací soud za nutné reagovat na námitku společnosti XXXXX v odvolání, že pouze skutečnost, že obžalovaný J. T. je XXXXX jednatele této společnosti nezakládá právní odpovědnost právnické osoby, avšak s tímto se nelze ztotožnit. Je zřejmé, že obžalovaný J. T. celou trestnou činnost dělal v koordinaci se svým otcem, jakožto jednatelem společnosti XXXXX právě za účelem, aby tato společnost buď předmětnou veřejnou zakázku vyhrála, jak se stalo pod bodem 1 výroku tohoto rozsudku, nebo tvořila tzv. křoví pod body 2 a 3 výroku tohoto rozsudku. Na vědomost otce o trestné činnosti jednoznačně ukazuje odposlech Jungle05 stopa 166, což je č.l. 313 spisového materiálu, kdy obžalovaný T. jednoznačně uvádí: „teď nad tím sedíme s XXXXX a ladíme to!“.

Dále odvolací soud považuje za nutné reagovat na námitky obžalovaných ohledně možné způsobené škody a nutnosti znaleckého posudku. Odvolací soud konstatuje, že škoda, resp. prospěch nejsou kvalifikačním znakem dle § 256 odst. 1,2 trestního zákoníku. Z jednání obžalovaných je jednoznačně zřejmé, že opatrovali jinému prospěch sjednáním výhodnějších podmínek na úkor jiných dodavatelů. Výše tohoto prospěchu však není podstatná. To, že šlo o prospěch, o tom jednoznačně svědčí např. obsah odposlechů obžalovaného T., který uvádí „že se domluví na nějakém úměrném bakšiši, který zůstane firmám, jež se účastní jako křoví a přes které to projde pouze fakturačně, ale maximálně 10.000,- Kč, když je nutné dát prostor k odměně i pro vedení“.

Ohledně otázky trestnosti všech obžalovaných fyzických osob a účastenství obžalovaných soud odkazuje na velmi podrobnou argumentaci soudu I. stupně obsaženou v rozsudku na č.l. 183-185. Rovněž tak odvolací soud poukazuje i na otázku trestnosti právnických osob, která je rovněž rozebrána v napadeném rozhodnutí. Nad rámec tohoto odůvodnění považuje odvolací soud za nutné reagovat na novelu zákona č. 183/2016 Sb., kterou se mění zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a to zejména na novelu § 8 odst. 5, který nově zní: „právnická osoba se trestní odpovědnosti podle odst. 1-4 zproští, pokud vynaložila veškeré úsilí, které na ni bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání protiprávního činu osobami uvedenými v odst. 1 zabránila“. Je nutné konstatovat, že tato novela nebyla účinná v době, kdy rozhodoval soud I. stupně. Odvolací soud však nepovažuje za nutné jakkoliv rozšiřovat dokazování ohledně činnosti právnických osob, kterými by se zprostily své

viny tím, že vynaložily veškeré úsilí, aby trestnému jednání zabránily. U společnosti XXXXX je zřejmé, že jednoznačně jednatel této společnosti, a to XXXXX obžalovaného J. T., věděl o trestné činnosti XXXXX, spolupodílel se na ní, jak již bylo výše konstatováno, když obžalovaný J. T. přímo v odposlechu říká: „nad tím sedí s XXXXX a ladí to“. Ohledně společnosti XXXXX rovněž není žádných pochyb o její trestní odpovědnosti, když trestná činnost byla páchána přímo společníkem a jednatelem této společnosti P. J. Jedinou výjimku tvoří společnost XXXXX, kdy k páchání trestné činnosti docházelo prostřednictvím zaměstnance D. P.. Zde však považuje soud za nutné uvést, že u společnosti XXXXX nastává specifická situace, kdy v podstatě se jedná o rodinný podnik, neboť XXXXX obžalovaného P. je formálně jednatelkou této společnosti a obžalovaný jejím zaměstnancem, ale na č.l. 151-152 rozsudku je jasně zřejmé, že firmu fakticky vede obžalovaný P. Jedná se tedy o rodinný podnik, který z jednání obžalovaného P. jednoznačně měl také profit, když firma XXXXX hrála v zakázce pod bodem 2 tzv. křoví, kdy sice pan P. byl oslovený, jestli nechce tuto zakázku vyhrát, ale on sám v odposlechu řekl, že do toho nepůjde, i když by to pro něj byla ideální parketa, ale že to má z ruky, takže se nakonec dohodli, že to vezme někdo jiný. V tomto případě tedy soud nevracel věc týkající se XXXXX soudu I. stupně. Co se týká odpovědnosti právnických osob, je zřejmé, že všechny právnické osoby, které se účastnily trestné činnosti na ní také profitovaly.

Ohledně uložených trestů soud I. stupně správně přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem a k okolnostem spáchání trestného činu. Pro stručnost odvolací soud odkazuje na odůvodnění uložených trestů v napadeném rozsudku, kde je zcela reflektováno na to, že všichni obžalovaní jsou osobami doposud netrestanými a výše trestu se odvíjí od míry aktivity, kterou vyvíjeli při páchání trestné činnosti a v jakém postavení se nacházeli. Odvolací soud konstatuje, že se jedná o mírné, výchovné tresty, kdy u všech fyzických osob došlo k podmíněnému odložení výkonu trestu, i když se jedná o společensky závažnou trestnou činnost, která naprosto narušuje důvěru v to, že by při zadávání veřejných zakázek, byla respektována pravidla hospodářské soutěže a nedocházelo k porušování transparentnosti a rovnosti stran a ke korupčnímu jednání. Vzhledem k absenci odvolání státního zástupce odvolací soud dospěl k závěru, že je možné ponechat výchovné tresty spojené s tresty zákazu činnosti, které jsou odstupňovány podle míry zapojení jednotlivých obžalovaných a právnických osob do páchání trestné činnosti.

Odvolací soud tedy potvrdil rozsudek soudu I. stupně, u něhož neshledal žádné procesní, skutkové ani právní vady a proto odvolání obžalovaných jako nedůvodné bylo zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).
O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 9.2.2017

Mgr. Zdeněk Lukovský v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Šárka Dufková

Za správnost vyhotovení:
Jitka Břenková, DiS.